DRAGO ŠIROK:

Vrabčeva usoda.

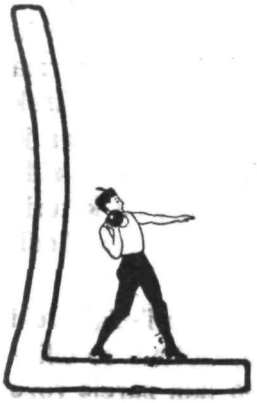

ansko poletje sva se srečala z gospodom Grudnom na ulici. Oba sva se razveselila srečanja, zakaj dolgo se že nisva videla. Gospod Gruden se je vračal od izprehoda proti domu. Povabil me je, naj grem z njim. »Stanujem tu blizu«, mi je dejal, »in imam prijazen vrt. Pridite, tam se bova nekoliko razgovorila . . .«

Prav nič se nisem obotavljal; takoj sem bil pripravljen ustreči prijaznemu in dobremu starčku.

Po južini sva odšla na vrt. Sedla sva na zeleno pobarvano klopco in sva gledala zadovoljno predse.

Gospod Gruden, ki je bil že več let vpokojen uradnik, je prebil skoro ves božji dan na svojem vrtu; dela mu ni zmanjkalo nikoli. Zato pa je bil vrt v resnici prekrasno urejen. Vse je bilo lepo okopano in posajeno, vse je bilo lepo povezano in obrezano.

V okroglih gredicah, ki so bile ograjene z dve pedi visokim nemškim rožmarinom in temnozelenim pušpanom, so žarele škrlataste betonije in med njimi sto drugih, najrazličnejših cvetic. Od tu je prihajal k nama prijeten, mamljiv vonj.

Nad nama se je razprostirala zelena streha: dolge divje trte so se pletle po vzboklem latniku. Tupatam so viseli izpod latnika glinasti lonci, ki so se v njih smehljali okroglolistnati kapucinčki. V vrtnem kotu pa so se zibale tanke veje akacij in murv. Skozi vejevje dreves se je videlo na morje, ki se je razprostiralo v daljavi kakor ravno polje. In čeznje je sejalo solnce svoje zlate žarke.

Nisva se razgovarjala dolgo. Gospod Gruden se je zamislil; njegov pogled je bil uprt v narahlo se zibajoče akacije, po katerih so čivkali vrabci.

»Neverjetno je«, je dejal gospod Gruden po dolgem molku, »kako dobro se časih spominja človek prav neznatnih dogodkov, ki jih je doživel v davno preteklih otroških letih. Tudi v Ozki ulici sem doživel kot deček nekaj, kar se mi je tako vtisnilo v spomin, da bi tega ne pozabil, četudi bi živel še enkrat toliko let.«

Poprosil sem ga, naj mi pripoveduje o tem dogodku iz svojih otroških let.

»Spominjam se vsega prav natanko,« je pričel gospod Gruden. »Stanovali smo pri Sv. Jakobu, blizu železniškega mosta. Takrat sem bil star kakih devet let. Bil sem droben deček in hodil sem v šolo, ki se je nahajala skoro v sredini mesta. Najkrajša pot, ki je držala do šole, je bila

Ozka ulica. Pa je bila tudi v resnici ozka ta ulica. Jako ozka je bila, in na obeh straneh se je dvigal gladek zid, kake štiri ali pet metrov visok. Tik ulice pa ni stala nobena hiša; le tuintam so se nahajala v zidu vrata, skozi katere se je prišlo v krasne vrtove, kjer so se skrivali tihi, beli dvorci.

Vsak dan, poleti in pozimi sem korakal skozi Ozko ulico v šolo in iz šole. Vedno mi je bilo prijetno hoditi po tej poti. Pozimi je pela mrzla burja po širokih mestnih ulicah — v Ozki ulici pa je bilo zavetno. Visok zid, ki se je dvigal na obeh straneh ulice, ni pustil burje vanjo. Ko pa je prišla pomlad, takrat je bilo še prijetnejše v Ozki ulici. Po visokem zidu so plezale in so se vzpenjale vitke mladike plezalnih rastlin, od katerih so viseli grozdasti, metuljčasti cveti. Nalahko so se gibali; ko sem hodil mimo, se mi je zdelo, da me pozdravljajo.

Na obeh straneh za zidom pa so bili parki. Od tamkaj je prihajal sveži zrak, nasičen z vsemi vonjavami pomladanskega cvetja. Gotovo so bili v teh parkih vsepovsod okrogle cvetne gredice, gotovo so tam žarele rože sredi stoterih družic. Visoko čez zid pa so segale platane in druga tuja drevesa s širokimi listi. Čez zid pa je segal nekje tudi bezgov grm, in ena izmed njegovih mladik je pognala daleč nad cesto.

Bilo je nekega pomladanskega jutra. Vesele volje sem korakal skozi Ozko ulico in sem srkal vase hladan jutranji zrak, napojen z žlahtnimi vonjavami nevidnih, za zidom v parku rastočih cvetov. Kakor vedno spomladi, so me tudi to pot pozdravljali težki, grozdasti cveti; široki listi tujih dreves pa so mi skrivnostno šepetali z vej.

Nenadoma sem zaslišal v parku za zidom mehko in žalostno laško pesem, ki jo je pela bržkone mlada deklica.

Obstal sem sredi ceste in sem poslušal. Pa še preden je pesem utihnila, je nekaj zaprhutalo nad menoj s čudnim glasom. Nehote sem pogledal kvišku: nad menoj se je zibala dolga veja bezgovega grma, a na njej je nekaj viselo. Gledal sem, gledal — na veji je visel vrabec.

Moj Bog, kako je visel! Okrog bezgove veje je bila zamotana dolga bombaževa nit, in na tej niti, dolgi kake tri pedi, je visel ptiček. Nit se mu je bila zamotala okrog šibkih nožic in ga je trdno držala.

Gledal sem. Nekaj trenutkov je visel ptiček popolnoma miren, le dihal je naglo; toda hipoma je zopet zaprhutal in se je pognal navzgor, da bi dosegel vejo in da bi sedel nanjo. Z nitjo ovite nožice pa se niso mogle oprijeti veje. Omahnil je z veje in je vnovič obvisel na niti z glavico navzdol.

Nekaj hipov je počival ptiček, a kmalu se je zopet pognal do veje; a zopet je omahnil in zopet je obvisel.

Zopet je počival ptiček nekoliko trenutkov, nato pa se je ponovno pognal z vsemi silami do veje; a kakor vsakikrat poprej, je zopet omahnil in zopet obvisel. (Konec.)

Stanko si je napravil butaro.